

PELHAM
GRENVILLE
WODEHOUSE

PELIKÁN
NA ZÁMKU
BLANDINGS

**Pelham
Grenville
Wodehouse**

**Pelikán
na zámku
Blandings**

VYŠEHRA D

Z ANGLICKÉHO ORIGINÁLU
A PELICAN AT BLANDINGS
PŘELOŽIL IVAN VÁVRA

Copyright by the Trustees of the Wodehouse Estate

Translation © Ivan Vávra, 2010
Illustrations © Adolf Born, 2010

ISBN 978-80-7429-026-8

Lady Constance se vrací

(I)

Krásný letní den se nachýlil k večeru. První náznak soumraku zahalil zámek Blandings a jeho věkovitá opevnění, lesk stříbrné jezerní hladiny potemněl, a císařovna z Blandingsu, výstavní krmná prasnice berkshirského chovu, pýcha a láska zámeckého pána, lorda Emswortha, se odebrala do kryté části svého příbytku, aby ulehla ke spánku. Císařovna věřila, že se má uléhat se slepicemi a že ranní ptáče dál doskáče. Věděla, že jen při takovém režimu se udrží ve formě a uchová si pleť jako školačka.

Clarence, devátý hrabě z Emsworthu, který dlel v její společnosti už od oběda, tak osaměl a rozhodl se, že se rovněž vrátí do domácího prostředí. Svým obvyklým váhavě zasněným způsobem se odšoural do zámku, dovedl do knihovny, jež byla chloubou toho starobylého sídla, a právě se chystal podobně zasněně spočinout ve své oblíbené lenošce, když do knihovny vstoupil komorník Beach s plným podnosem. Lord Emsworth pohlédl na komorníka a jeho podnos nechápavě, způsobem, který nutil jeho sestry Constanci, Doru, Charlottu, Julii a Hermionu vykřikovat *Proboha, Clarenci, nekoukej zas jako rybička z akvária!* a řekl: „Ech? Copak je to?“

„Vaše večere, m'lorde.“

Tvář zámeckého pána se po těch slovech vyjasnila. Samozřejmě, měl to tušit, že ten tác bude mít nějakou prostou příčinu. Na Beache je totiž spolehnutí, že má všechno bezpečně pod kontrolou.

(5)

„Ovšem, ovšem. Večeře. Touhle dobou vždycky večeřívám, to je pravda. Ale teď jsem pozapomněl, proč večeřívám tady v knihovně. Proč večeřívám v knihovně, Beachi?“

„Domnívám se, že vaše lordstvo si nepřeje sdílet společnost pana Chesneyho v jídelně.“

„Koho to?“

„Pana Howarda Chesneyho, m'lorde. Přitele pana Fredericka, přijel z Ameriky.“

Zmatený výraz, který dosud dlel na tváři lorda Emswortha, rázem zmizel, jako příslovečný obláček páry. Znamení Beach svým bystrým mozkem opět vyřešil jednu z těch napohled nerozluštitelných záhad.

„Ovšem, ovšem! Howard Chesney, přítel Chesney, Frederickův přítel z Ameriky. Dávají mu něco k jídlu, nevíte?“

„Ano, m'lorde.“

„To bych nerad, aby byl o hladu.“

„Ne, m'lorde.“

„Teď večeří?“

„Pan Chesney odjel odpoledním vlakem do Londýna, m'lorde. Jak jsem vyrozuměl, má v úmyslu vrátit se zítra.“

„Ach tak. Takže to on bude večeřet v Londýně, asi v nějaké restauraci nebo někde.“

„Pravděpodobně, m'lorde.“

„Posledně když jsem byl na večeři v Londýně s panem Galahadem, bylo to v nějaké restauraci v okolí Leicester Square. Říkal, že na to má sentimentální vzpomínky, protože v mládí ho odtamtud často vyhazovali. Ta restaurace se nějak jmenovala, ale to vám nepovím, to už opravdu nevím. Tohleto krásně voní, co to je, Beachi?“

„Jehněčí kýta, m'lorde, s vařeným bramborem.“

Lord Emsworth na ta slova spokojeně přikývl. Osvědčené anglické jídlo, úplně něco jiného, než ty blafy, co musel jíst, když tady ještě panovala Constance. Jídla měla francouzská jména, a každý večer musel do fraku, sedět tam se spoustou cizích lidí, a ty řeči, když omylem spolkl knoflíček z náprsenky a dal si tam zatím mosaznou kancelářskou sponku.

„A k tomu,“ dodal Beach, který si potrpěl na přesnost, „špenát.“

„Kapitální, kapitální! A potom?“

„Závin z nudlového těsta se zavařeninou s vaječným krémem, m'lorde.“

„Výtečně! Hodně zavařeniny, doufám?“

„Ano, m'lorde. Instruoval jsem paní Willoughbyovou...“

„Kdo je paní Willoughbyová?“

„Kuchařka, m'lorde.“

„Myslel jsem, že se jmenuje Perkinsová.“

„Nikoli, m'lorde. Willoughbyová. Instruoval jsem ji, aby zavařeninou nešetřila.“

„Děkuji vám, Beachi. Taky máte rád závin s vaječným krémem?“

„Ano, m'lorde.“

„Ale musí tam být hodně zavařeniny!“

„Ano, m'lorde.“

„To vždycky říkám, že je nejdůležitější. Když tam není dost zavařeniny, nestojí závin s vaječným krémem za nic. Tak fajn. Přineste ho, až zazvoním, ano?“

„Zajisté, m'lorde.“

Když osaměl, lord Emsworth se s chutí pustil do své porce osvědčeného anglického jídla a myslel si přitom, jak je to dobře, že se sestra Constance provdala za amerického chláпка Jamese Schoonmakera a odstěhovala se k němu do New Yorku. Prozřetelnost pak kromě toho velkoryse pečovala o blaho člověka, který si toho zasloužil, a nedopustila, aby se některá jiná sestra pokusila zaujmout Constancino místo. Hermionu urazil při jejich posledním utkání tak strašně, že s ním přestala mluvit, a pokud šlo o Doru, Charlottu a Julii, ty nikdy neopouštěly Londýn, kromě výletů do mořských lázní na Riviére či ve Španělsku. Hrozba jejich návštěvy na zámku byla mizivá, prakticky zanedbatelná. Tyto myšlenky ho přivedly do nálady tak znamenité, že by si toho snad ani nevšiml, když Beach přinesl závin, kdyby se nedostávalo zavařeniny. Bratr Galahad mu jednou řekl, že to byla veliká chyba, mít sestry, a že se proti tomu měli od samého začátku vzepřít, ale koneckonců, sestry v dáli jsou věc skoro tak dobrá, jako kdyby je vůbec neměl.

V jeho růžovém sadě blaženství byl jen jeden uschlý lístek: Howard Chesney, člověk, který přicestoval s doporučujícím dopisem od jeho syna Fredericka, nyní zaměstnanec

firmy vyrábějící psí suchary v Long Island City (stát New York); byl ovšem nucen ho pozvat, ale chytře to zařídil tak, že si dal všechna jídla přinášet do knihovny, a mezi jídly už se mu vždycky nějak podařilo Howardovi uniknout. To se dá zařídít, držet si nevídaného hosta od těla, když má hostitel správné instinkty a netrpí společenskými předsudky.

Snědl závin do poslední drobinky a kávu si vzal do křesla, kde vždycky v knihovně hnízdil. Hned u křesla měl polici knih o prasatech, ze kterých čerpal veškerou zábavu a poučení. Teď si jednu vybral a ponořil se do ní a nic by ho nebylo vyrušilo a odtrhlo od magických stránek, kdyby nezaslechl zvuk motoru, který do knihovny vnikl otevřeným oknem. Před zámkem zastavilo auto a po chvíli vstoupil Beach.

Hlas devátého hraběte se úzkostně chvěl, když se na něho obrátil s otázkou: „Venku je nějaké auto, Beachi?“

Neohlášení návštěvníci byli od Constancina odjezdu na zámku naprosto neobvyklí, ale lord Emsworth věděl, že stále číhají v okolních doupatech a mohli by se pokusit o projev sousedské soudržnosti, jakkoliv se ji snažil ze všech sil potírat.

„Ano, m'lorde,“ pravil komorník.

„Jestli je to někdo pro mě, řekněte jim, že jsem už v posteli.“

„Je to milostivá paní, m'lorde.“

„Co to, co? Jaká milostivá paní?“

„Lady Constance, m'lorde.“

Na okamžik se polekal, neboť se mu zdálo, jako by komorník řekl „lady Constance“. V následujícím okamžiku se dostavilo ještě strašnější poznání, že to skutečně řekl, a to ho nesmírně rozhořčilo. Za dlouhá léta soužití si zvykl pohlížet na Beache spíš jako na důvěrníka nežli sloužícího, ale nikdy u něho neshledal sebemenší sklony k nevhodnému vtipkování, ale teď viděl, že se opovážil si zašáškovat, a to ho naplnilo opodstatněným hněvem. Co si to dovoluje, takhle sem vpadnout a říct takovou nehoráznost? Kanadský žertík? Vždyť by z toho mohl dostat infarkt!

Ale pak vlna hněvu opadla, zakalený zrak se mu vyjasnil a setkal se s pohledem zvěstovatele zpráv. V těch očích spa-

třil smutek, soucit a porozumění. Ten člověk věděl, jak strašnou pravdu sdělil svému pánu a jak se jeho pán musí cítit; kdyby mu to jeho společenské postavení dovolilo, byl by ho pohladil po hlavice a povzbudil ho vhodně volenými slovy, *Snášej to jako muž, příteli, neb tyto rány jsou na nás seslány, aby nás zocelily a učinily lepšími, silnějšími a duchovně bohatšími.*

Lord Emsworth prohlédl a poznal, že není obětí pochybného vtipálka, který se snaží vzbudit oživení v sále zesměšňováním nadřizených. Otřesné skutečnosti se nemohl vyhnout.

„Kde je?“

„V jantarovém saloně, m'lorde. V její společnosti se nalézá rovněž slečna Polková, z jejíhož hovoru soudím, že je Američankou.“

Naučná kniha o chovu vepřů již dávno vypadla lordu Emsworthovi z bezvládné ruky a skřípec opustil své místo a divoce se houpal na konci své šňůrky.

„Asi bych tam měl jít,“ řekl dutě a tápavým krokem se vydal ke dveřím knihovny. Beach, který občas četl historické romány, ačkoli většinou dával přednost detektivkám, si pomyslel, že připomíná francouzského šlechtice z doby Velké francouzské revoluce na cestě ke káře odsouzců.

(II)

Přesně jak to Beach popsal, lady Constance dlela v jantarovém salonu, zotavovala se sklenkou sherry a vypadala právě tak elegantně a hrozivě, jako kdy předtím. Většina sester lorda Emswortha byla stvořena k obrazu řeckých bohyň majestátního typu, který odstrašoval smrtelníky, kromě Hermiony, která vypadala jako kuchařka. Constance zvláště vynikala noblesním aristokratickým důstojenstvím a pronikavostí oka. Kdo ji potkal poprvé, rázem věděl, že má co činit s dcerou stovky hrabat, kdežto její bratr hrabě vypadal jako syn stovky potulných cyklistů. Vstoupil do salonu v hodně zchátralé košili a záplatovaných flanelových kalhotách, na loktech jeho oblíbeného loveckého kabátu zely díry

a na nohou měl trepky. K tomu ještě mu v obličeji sídlil poplašený a starostlivý výraz, který míval, kdykoli se blížil k obávané sestře. Od dětství mu vládla železnou rukou, což by ostatně činila, i kdyby jejím bratrem byl Napoleon Bonaparte, hunský vojevůdce Attila nebo světový mistr v zápase volného stylu.

„Á, tady tě máme, konečně, Clarenci,“ přivítala ho. Z jejího pohledu bylo zřejmé, i když neřekla nic navíc, že bratr nesplňuje její představu vkusného odívání. „Seznam se s mou přítelkyní Vanessou Polkovou, která mi na lodi prokázala velikou laskavost a pomoc. Vanesso, toto je můj bratr Clarence,“ pravila, jako by se za něho styděla a omlouvala, což dělávala vždy, když ho někomu představovala. Nedávejte mi ho za vinu, jakoby říkala, já s tím nemám nic společného.

Clarence pohlédl na Vanessu Polkovou a v duchu hned souhlasil, že je to jistě osoba, která ráda prokazuje lidem laskavosti, ať už na transoceánských parnicích nebo kdekoli jinde. Vyzařovalo z ní osobní kouzlo a milá, vstřícná povaha. Zatímco se lady Constance při setkání s bratrem tvářila jako řecká bohyně, která objevila ve své porci salátu housenku, Vanessa se na něho usmála, jako by se na to setkání upřímně těšila už několik let. Její milý, široký úsměv mu vrátil něco z právě ztraceného pocitu dobré pohody a duševní rovnováhy. Právě tak jako mnozí jiní, i on při setkání s tou ženou pocítil okamžité přátelské pouto.

„Dobrý večer, těší mne,“ řekl srdečně a věděl, že vůči jiné návštěvnici by nebyl té srdečnosti schopen. Aby svůj přátelský projev zdůraznil, dodal ještě, co mu přišlo jako zvlášť vhodné: „Vítám vás u nás na zámku Blandings. Hned ráno vám musím ukázat svoje prase.“ Ženám se tohoto pozvání dostávalo jen zřídkakdy, neboť ze zkušenosti věděl, že ženské myšlení není většinou dostatečně vyvinuté, aby dokázalo Císařovnu patřičně ocenit. Zde však cítil, že toto je žena, která si audienci u Císařovny zaslouží. „Máte ráda prasata?“

Slečna Polková připustila, že dosud neměla dost příležitosti je lépe poznat, ale těch několik, na které v životě narazila, jí byla sympatická; nikdy mezi nimi nepadlo křivé slo-

vo. Zeptala se, jde-li o zvláštní druh vepře, a lord Emsworth ji o tom nadšeně ujistil.

„Císařovna z Blandingsu byla vyznamenána stříbrnou medailí jako nejlépe vykrmený vepř na Shropshirské zemědělské výstavě tři roky po sobě.“

„Nepovídejte!“

„Mohu vám je ukázat. Nikdy předtím nebylo podobného úspěchu dosaženo.“

„A čemu vděčí za svůj úspěch?“

„Dokonalému systému krmení.“

„To jsem si hned myslela!“

„Různí chovatelé postupují podle receptur různých autorů, a pokud vím, dosahují docela slušných výsledků,“ pravil lord Emsworth shovívavě, „ale já se zásadně přidržuji Wolffa-Lehmana. Podle Wolff-Lehmanova systému musí každodenní výživa vepře obsahovat 57 000 kalorií ve formě 1940 gramů bílkovin a 11 250 gramů uhlovodanů.“

„Do toho se ovšem nepočítá pŕlnoční vyrabování ledničky?“

„Kalorický příjem je založen hlavně na šrotu z ječmene, kukuřice a lněného semínka, podává se v odstředěném podmáslí. Někdy přidávám banán nebo bramboru, to je takové moje vlastní vylepšení...“

Lady Constance si v té chvíli suše a nesmlouvavě odkašlala. Lord Emsworth se okamžitě zarazil; nebyl sice příliš vnímavý, ale teď pochopil, že se na něm žádá, aby změnil téma. Neochotně se poddal; krotce, jako dobře vycvičený bratr řekl se zdařile předstíranou srdečností: „Propána, Connie, to je mi ale překvapení! Tvůj nečekaný příjezd, to mám na mysli, ovšem, úplně tak najednou a nenadále, veliké překvapení.“

Na rozdíl od předešlého zvukového signálu, který byl zřetelně hrdelního původu, nyní odpověděla zasyčením, jako když přejedete mokrým hadrem přes rozpálenou plotnu.

„Nevím, o čem mluvíš,“ řekla ostře. „Dostals jistě můj dopis.“

Lord Emsworth až dosud ani jednou nepolkl, od chvíle, kdy vstoupil do jantarového salonu, ale teď tak učinil, z dobrého důvodu. Měl pocit, že dostal mokrou rybou přes obli-

čej. Zahanbeně si vzpomněl na dopis, o kterém mluvila. Ležel už asi čtrnáct dní neotevřený v zásuvce jeho psacího stolu. Od doby, co se oprostil od tyranie tajemníků, kteří ho vždycky nutili, aby odpovídal na dopisy a vůbec se choval jako průměrně slušný člověk, otvíral jen dopisy s hlavičkou Jednoty chovatelů vepřového bravu ve Shropshiru, Herefordshiru a Jižním Walesu.

„Ó ano, ten tvůj dopis, samozřejmě, že se chystáš na cestu...“

„Abych ti to osvěžila, psala jsem, že tady chci strávit léto...“

Lord Emsworth si zazoufal: marně doufal, že se jedná jen o krátkou zastávku na cestě za Dorou nebo Charlottou nebo Julií, aby s nimi pobyla v některých lázních na evropském kontinentu. Konec nadějí.

„...a James přijede co nevidět. Bohužel ho v New Yorku pozdržela nějaká neodkladná obchodní záležitost.“

Skoro se zeptal „Kdo je James?“, ale než to stačil vyslovit, sestra našťestí přešla na jiný předmět konverzace.

„Čí je ten klobouk?“

Lord Emsworth se opět ocitl v nesnázích. Podle všeho se ho ptá na majitele jakéhosi klobouku, a ta otázka mu připadala záhadná.

„Klobouk?“ otázal se. „Jak to, klobouk? Řeklas klobouk, myslíš tím nějaký určitý klobouk? Který klobouk?“

„Všimla jsem si, že v hale visí klobouk, příliš pěkný, než aby patřil tobě. Je tady někdo na návštěvě?“

„Ó ano, ovšem,“ lordu Emsworthovi se ulevilo. „Je tu takový človíček, teď si nevzpomínám, jak se jmenuje... že by Gooch nebo Cooper? Finsbury? Bateman? Merriweather? Tak nějak... Frederick ho poslal, dal mu dopis. Už je tady pár dní. Klobouků má několik.“

„Ach tak. Myslela jsem na moment, že je zde snad Alaric. Vévoda z Dunstable, můj dávný přítel,“ vysvětlila slečně Polkové. „Nevídám ho tak často, jak bych si přála, neboť má své sídlo ve Wiltshiru, ale jezdí sem, jak jen může. – Ještě kapku sherry, Vanesso? Ne? Ukážu vám tedy vaši ložnici. Budete sousedit s rodinnou galerií, tu vám musím ukázat, hned jak bude příležitost. Pozor na schodech, na leštěném dubu člověk snadno uklouzne.“

Lord Emsworth se pak vrátil do knihovny. Měl by se cítit lépe, neboť jen šťastná náhoda zabránila tomu, aby si Connie vyjasnila, jak to bylo s tím dopisem. Mohla se vyptávat, dokud by strašná pravda nevyšla najevo, a kdyby byla vyšla, při tom pomýšlení mu stydla krev v žilách. Prohřešky daleko menší závažnosti měly za následek řeči, které trvaly celé dny a týdny. Onen mosazný knoflíček-náhradník ve frakové náprsnice vyvolal tirádu o objemu několika tisíc slov, a pořád se zdálo, že pojednává tu záležitost pouze okrajově. Nebyl však uklidněn, neboť ho zastrašila její zmínka o vévodovi. V té zmínce se skrývala hrozba. Zlá hodina, jež přivedla do zámku Constance, by si mohla usmyslit, že završí pohromu tím, že přihodí do hry i Dunstabla. Chorobný strach? Možná, že se to tak dá nazvat, ale žádnou možnost katastrofy nelze předem úplně vyloučit. Věděl, že si toho otrapu nevysvětlitelně oblíbila, a nikdo nedokáže odhadnout, co se z takové úchyvky může vyvinout.

Vévodové bývají ve společnosti oblíbení a řada lidí baží po přátelství s mnohými z nich, ale s Alarikem, vévodou z Dunstablu, to bylo jiné. Lidé, kteří ho znali, se valnou většinou vyhýbali jeho společnosti a lord Emsworth mezi těmito lidmi zaujímal přední místo. Dunstable byl velký, hlučný, rozkazovačný člověk, který měl na všechno vyhraněné názory. Při svých únavných projevech vyvaloval oči a funěl si do přerostlého mrožího kníru. Knír se přitom nadzvedával a nadouval jako vyplašený bažant. Dokázal lorda Emswortha vždycky spolehlivě otrávit. Bratr Galahad, který byl mistrem zkratky, nazýval Dunstabla „ten neřád neřádská“ a lord Emsworth nikdy nezapochyboval, že to trefil přesně. A tak, ačkoli se opět snažil začíst se do své prasečí knihy, nemohl se na to soustředit, bylo mu nevolno, a ten nádher-
ný text ho snad poprvé v životě nedokázal potěšit.

Snad by ty pocity nevolnosti po chvíli samoty pominuly, snad by ho oblíbená četba přece jen rozptýlila, leč jeho samota neměla dlouhého trvání. Kniha mu opět vypadla z rukou, na prahu stála sestra Constance, a jediný pohled mu prozradil, že dojde k překypění.

„Tak poslyš, Clarenci!“

Pod jejím trestajícím pohledem úplně zvadl. Galahad by za podobné situace jistě prohodil zpupně „Poslyš, co poslyš?“, Clarenceovi ovšem chyběla zmužilost jeho skvělého bratra.

„Ty kalhoty! Ten kabát! A ty trepky! Co si ta Vanessa Polková o tobě pomyslela, to si ani nechci představit. Nějaký vandrák přišel do salonu, to si pomyslela, co tady dělá ten pobuda, a já jsem musela říct ‚To je můj bratr Clarence! Jakživo mi nebylo tak trapně!‘“

V napjatých situacích se lordu Emsworthovi leckdy podařilo odvést její pozornost od hlavního předmětu k něčemu podružnému. Pokusil se o to i teď.

„Polková,“ řekl, „to je prapodivné jméno, nezdá se ti? Já už jsem si toho všiml, když jsem tam byl na tvé svatbě, že ti Američani někdy mají taková zvláštní jména. Třeba Neptune. Nebo Stottlemeyer. A s Frederickem tam v těch psích sucharech je zaměstnaný nějaký Bream Rockmetteller. Totě nanejvýš zvláštní, řekl jsem si.“

„Clarenci!“

„Tedy, nedá se říct, že bychom tady u nás neměli žádná podivná jména. Ondy jsem se díval do Debretta, a tam je zapsaný chlápek jménem lord Orrery a Cork. Jak mu asi říkají, když se s ním někde sejdou, to bych rád věděl. Přirozená věc by byla říct, ‚Jak se máte, lorde Orrery?‘ a on by nejspíš popuzeně povytáhl obočí a řekl by ‚A co Cork?‘ Člověk aby se mu pak omlouval.“

„Clarenci!“

„Ten, co se jmenoval Neptune, mimochodem, byl šéfem firmy, co vyrábí bramborové lupínky, takové to, jak se to jí na koktejlových večírcích. Byl jsem tam s Frederickem na takové párty a já se s ním dal do řeči a on najednou povídá, že ta jeho firma vyrobila právě ty lupínky, co jsme tam jedli! Tak jsem poznamenal, že je to malý svět, a on s tím naprosto souhlasil. ‚Ovšem,‘ povídá, ‚svět je velmi malej, o tom není nejmenší pochyby,‘ a ještě jsme pak snědli nějaké ty lupínky. Řekl mi, že bramborové lupínky jsou ohromný byznys, protože nikdo si nedá jen jeden lupínek, takže se jich hodně prodá. Tedy on to myslel tak, že když si vezmeš jeden

lupínek, tak potom už nemáš dost sil přestat. To to pak jede, jeden lupínek za druhým...“

„Clarenci, přestaň s tím blábolem,“ řekla lady Constance.

Poslušně přestal a ona se také odmlčela, protože ji zároveň napadly tři zničující slovní útoky a musela se rozhodnout, kterým začít. Vtom zazvonil telefon.

Kdyby tam byl sám, lord Emsworth by mu dovolil zvonit do umdlení, neboť na telefonující lidi měl stejný názor jako na pisatele dopisů, s výjimkou Jednoty chovatelů vepřového bravu ve Shropshiru, Herefordshiru a Jižním Walesu, ale lady Constance byla jako všechny ženy, takže se dychtivě vrhla po řinčícím přístroji a lord Emsworth se mohl nadále nerušeně věnovat úvahám o podivných jménech a bramborových lupíncích. Jenže než se k nim stačil vrátit, od telefonu zaznělo slovo, kterého se předtím tak strachoval.

„Alaric!“ vykřikla a lord Emsworth ztuhl od lysého temene až do podešví ošoupaných trepek, o kterých se lady Constance chystala promluvit, než byla přerušena. Obával se nejhorsích zpráv.

Obával se právem. Po pěti minutách se lady Constance vrátila od telefonu a vzrušeně oznámila: „To byl Alaric! U něho na zámku hořelo, takže přijede k nám a zůstane tady, než to tam dají do pořádku. Řekl, že bude chtít zahrádku apartmá, takže jim honem musím říct, aby to připravili, jak on to má rád. Přijede hned zítra dopoledne, se svou neteří.“

Vyšla z knihovny a lord Emsworth zhrouceně zůstal v křesle, podoben starci z viktoriánského melodramatu, je muž padouch vypověděl hypotéku a připravil jej o střechu nad hlavou. Nepociťoval nic z té duševní pohody, která se obvykle dostavovala po odchodu sester z místnosti. Jeho domov bude tedy zamořený nejen přítomností sestry Connie, ale navíc se sem nacepé vévoda s neteří. Bude se neteř podobat vévodovi? Představil si ji jako jednu z těch hlasitých, dominantních ženštin, vždycky mu naháněly strach... že si připadal jako platejs... měl ho vždycky rád k snídani, platejse...

Několik minut seděl bez pohnutí. Avšak jen tělo bylo nečinné; mysl kolotala jako šílená způsobem, kterým se odpo-

vídá na smrtelné nebezpečí. Viděl, že nadcházející situaci nemůže sám zvládnout. Potřeboval spojence, člověka, který by ho morálně podepřel. Netrvalo dlouho a uvědomil si, že na světě je jediný člověk, který se toho může ujmout. Šel k telefonu a vytočil londýnské číslo. Připadalo mu to jako věčnost, to čekání na známý hlas plný činorodého optimismu.

„Haló?“

„Ach, Galahade,“ vyhrkl lord Emsworth, „tady Clarence, Galahade. Stalo se něco strašného, Galahade: Connie se vrátila.“

Johnny Halliday se svěřuje Galahadovi

Ve chvíli, kdy lady Constance vystupovala po schodišti zámku Blandings, aby v knihovně vyhledala svého bratra Clarence a sdělila mu vše, co měla na srdci ohledně jeho chování a zevnějšku, její mladší bratr Galahad, elegantní gentleman drobné postavy, s černě orámovaným monoklem pod levým obočím, zaplatil taxikáři a vydal se rovněž vzhůru po schodech v londýnském obytném domě Berkeley Mansions, k svému obydlí ve čtvrtém poschodí. Byl po dobré večeři ve společnosti přátel, a proto byl ve znamenitém duševním rozpoložení. Svižně vystupoval po schodišti a pobrukoval si písničku z jakéhosi dávno zapomenutého muzikálu.

V době onoho muzikálu, před třiceti lety, by se Galahad Threepwood určitě nevracel domů tak časně. Bohémské dny a noci své mladosti prožíval většinou v klubu Pelikán, kde zábava zřídkakdy končila před ranní roznáškou mléka. Tvrdil, že jen díky tomuto dennímu režimu si udržel dokonalé zdraví až do pokročilého středního věku.

„Je to mimořádně nepochopitelné,“ pravila jedna z jeho neterí, když přišla řeč na strýce Galahada, „že člověk, který si tak bohapustě užíval života jako on, může dodnes být v tak senzační formě. Muži, kteří vždycky vedli naprosto spořádaný život, padají jeden za druhým, a starý flamendr Gally, nepřetržitě naložený v Haig & Haig, který snad nikdy nespal před dovršením padesátky, nepřestává zurčet a bublat.“

Každý musí s pokračujícím věkem trochu zpomalit, a tak dnes už i Galahad dá občas přednost klidnému domácímu večeru. Pelikáni už řadu let nemají svůj klub a po jeho zániku už Gally nikdy neměl tu pravou radost ze života po setmění.

Když odemkl dveře svého bytu a prošel předsínkou do obývacího pokoje, zarazil se, neboť tam našel nečekaného návštěvníka. Nebyl tím nikterak zastrašen, jen překvapen. Když byl Gally ještě mladík, nečekaný návštěvník by nejspíše byl věřitel nebo doručovatel soudních obsílek. Nyní však svého hosta hned poznal a uvítal.

„Ale hleďme, Johnny, chlapče! Na okamžik jsem myslel, že mi sem nasadili domácího šotka či jiného dobrého ducha. Jak ses dostal dovnitř?“

„Vrátný mi otevřel univerzálním klíčem.“

Gally nemohl potlačit výraz nespokojenosti. Samozřejmě, teď když už došel ve světě vážnosti a věřitelé přestali dotírat, na tom tolik nezáleží, ale je to přece jen věc principu: vrátní nemají s univerzálním klíčem zacházet lehkomyšlně; takové počínání přímo podkopává základy civilizace. Jako by ho zabořilo staré zranění, vzpomněl si na den, kdy bytná vpustila do jeho příbytku bookmakera Jerryho Judsona, řečeného Pačus, kterému tehdy dlužil deset liber už od jarní sezony v Newmarketu.

„Řekl jsem mu, že jsi můj kmotr,“ vysvětlil svou přítomnost Johnny.

„Ovšem, ovšem, ale přesto... No, nevadí. Vždycky tě rád přivinu, hochu.“

Gally měl mezi potomky starých Pelikánů značné množství kmotřenců. Skoro všichni byli sirotci, neboť jen málokterý Pelikán vydržel to životní tempo jako Gally, který jím naopak okřival. Jeho dnešní host, Johnny Halliday, byl syn J. D. Hallidaye, řečeného Stiffy, jenž se odebral na věčnost, když mu bylo jen málo přes čtyřicet, a mnozí se tehdy divili, že vydržel tak dlouho.

Gally teď pozoroval jeho syna a jako vždy ho překvapovalo, jak málo se podobá otci. Stiffy byl skvělý chlapík, i když ne každému po chuti, ale jako mnozí členové onoho slavného klubu, nikdy nebyl zcela střízlivý. Naopak dělal dojem člověka, který má pořádnou kocovinu, spal v šatech a neměl čas nebo příležitost se oholit. Mladý Johnny byl čistý, urostlý, atletický typ; vypadal jako úspěšný mladý advokát, který většinu volného času tráví na golfovém nebo raketbalovém hřišti. A nejenže tak vypadal, on tím mladým

advokátem byl a golfový handicap měl nepatrný, pouhých šest, a raketou vládl obdivuhodně. Advokátní licenci už měl pátým rokem a ačkoli si dosud neúčtoval za svá vystoupení v taláru tisícové částky, byl už dobře zavedený a příslušně zaopatřený.

Během jejich krátkého hovoru nepřestal přecházet po pokoji; na chvíli se zastavil u otevřeného okna, pohledem objal noční londýnskou ulici a procítěně prohlásil: „Nádherný, skvostný večer!“

Gallymu připadal ten večer celkem normální. Normální letní večer. Prosím, neprší, ale jinak nic zvláštního.

„Spíš takový průměrný, řekl bych.“

„Ten měsíc!“

„Kde vidíš měsíc? To si pleteš, to bude světlo z hospody na rohu.“

„Ale prosím tě! Je to nádherný večer, co ty o tom víš?“

Gally si teď poprvé uvědomil, že si jeho kmotřenec počíná jaksi podivně, syčí a bublá jako kávovar, kterému povážlivě stoupla horečka. Za starých pelikánských časů se takovou bujností vyznačovali lidé, kteří si dávali přes míru do nosu, ale u Johnnyho bylo třeba hledat jiné vysvětlení, neboť se zde jednalo o kmotřence střídmého a odříkavého, jak se sluší u mladého nadějného právníka.

„Copak to dnes s tebou je?“ zeptal se. „Nejsi šťastím bez sebe nebo tak něco? Nevyhráls?“

„To si piš, že jsem vyhrál!“

„Nu vida, při jakém kurzu?“

„Tisíc k jedné!“

„Co to povídáš za nesmysl?“

„Odhadoval jsem své šance na tisíc k jedné a vyšlo mi to. Gally, kvůli tomu jsem přišel. Budu se ženit!“

„Ne, opravdu?“

„Je to tak, začni vybírat svatební dárek. Svatba bude co nejdřív, jak to stihneme.“

Zapřisáhlý starý mládenec jako Gally asi většinou nespokojeně zavrtí hlavou a našpulí rty, když slyší od nezralého blouznivce, jehož štěstí mu leží na srdci, o plánech, jež nutně vedou ke zkáze a zklamání. Gally ovšem *byl* sentimentální, i když by jeho sestry Constance, Dora, Charlotte, Julia

a Hermione s touto charakteristikou nesouhlasily. Kdysi dávno byl i on zamilovaný, a to do jisté Dolly Hendersonové, která v růžovém trikotu zpívala v muzikálech na scénách bývalého Tivoli a Oxfordu. To, co si před chvílí pobrukoval cestou do čtvrtého poschodí, byl jeden z jejích populárních refrénů.

Pochopitelně z toho nic nebylo. Otec, zatížený viktoriánskými předsudky natolik, že by to stačilo pro dva otce, ho odeslal do Jižní Afriky, aby vystřízlivěl, a Dolly se provdala za Jacka Cotterleigha, důstojníka Irské gardy. Už ji pak nikdy neviděl, ale často si na ni vzpomněl. Tyto okolnosti ovšem působily ve prospěch kmotřencových romantických úmyslů, a tak mu neřekl, že je mladý hlupák a nezačal vymýšlet, jak by se ze slibu manželství ještě dalo se ctí vycouvat, ale naopak s potěšeným zájmem pravil: „Znamenitě, Johnny! Povídej! Kdy se to sběhlo?“

„Dnes večer, právě než jsem za tebou přišel.“

„Dobrá věc se podařila, co?“

„Je to kupodivu, ale podařila.“

„A kdo je ta dívka?“

„Jmenuje se Linda Gilpinová.“

Gally se starostlivě zamyslel.

„Gilpinová? Znáš Rickyho Gilpina, synovce vévody z Dunstablu. Je v tom nějaká spřízněnost?“

„Je to jeho sestra.“

„Takže vévodova neteř?“

„Ano.“

„A ty ho znáš, toho Dunstabla?“

„Ne, ale asi ho brzo poznám. Proč se ptáš?“

„Je to zatracený neřád.“

„Opravdu?“

„Odkakživa. Znáš ho už třicet let. Kdysi se ucházel o členství u Pelikánů, ale neměl naději. Rozhodovalo se o tom tajným hlasováním do cylindru a chudák cylinder se málem protrhl, kolik v něm bylo černých kuliček. Tvůj otec jich tam přidal několik hrstí. Proti neřádům Dunstablova druhu jsme my Pelikáni byli silně zaujatí.“

„Co je na něm tak špatného?“

„To se mě neptej, nejsem psychiatr.“

„Co je s ním? Co dělá?“

„Nic zvláštního vlastně nedělá, jenom je, jaký je. Hlavně je na prachy. Když jsem ho poznal, byl v Královské gardě a měl peněz, že by s nimi mohl zadávat kobylu, ale nestačilo mu to. Oženil se s dcerou nějakého továrníka ze severu, dělal nádobí a umyvadla a podobné věci, obrovské věno, a ona brzo umřela. Dunstable to všechno zdědil, pak ještě zdědil vévodský titul se všemi pozemky a veškerým příslušenstvím, takže je multimilionář. Ale je pořád shánčlivý a bez ustání hledí, kde by si ještě přilepšil. Každá příležitost je mu dobrá. Pro pár šupů poběží dvě míle v těsných polobotkách. Tyhle lidi, co se pořád pachtí za majetkem, jsem nikdy nechápal.“

„Peníze jsou věc užitečná a všeobecně prospěšná.“

„Jenže když už člověk má, co mu stačí k živobytí, nač se trmácet a usilovat o ještě větší balík? Z Dunstabla se mi dělá šoufl. A nevím, nevím, Johnny, jestli děláš dobře, že se chceš do té rodiny oženit. Já bych řekl, že je to nemoudré.“

Johnny mu připomněl, že ve skutečnosti neplánuje ženitbu s vévodou, že jde pouze o vévodovu neteř, a Gally mu musel dát za pravdu. Není to však zvlášť růžová vyhlídka do budoucnosti, řekl Johnnymu, že po sňatku bude nucen vévodovi říkat „strýčku Alariku“, a Johnny opáčil, že láska k milované ženě mu pomůže se této nepřijemnosti statečně postavit.

„Doufám, že se s ním nebudu stýkat natolik, abych mu vůbec musel nějak říkat.“

„Jistě přijde na svatbu.“

„Na svatbě budu tak vyplašený, že ho ani nezaznamenám.“

„Na tom by mohlo být zrnko pravdy,“ souhlasil Gally. „Ženiši většinou bývají vyvedeni z míry a nic nevnímají. Jako tetřev hlušec. Velmi dobře se pamatuju, jak bledý a rozechvělý byl tvůj otec, když to farář rozjel. Byl jsem mu za svědka a myslím, že kdybych ho byl nepřimáčkl, zdrhl by z kostela jako zajíc.“

„Tak toho se neobávám. Rozechvělý, to asi budu, ale vydržím až do konce obřadu.“

„To ti chválím, neboť nic nepokazí průběh svatebního ceremoniálu tak, jako když se ženich náhle rozhodne jinak a zmizí v oblaku prachu. Teď mi něco pověz o své vyvolené.“

„Nepřemlouvej mě, mohl bych povídat celou noc!“

„Milé, hezké děvče?“

„To je naprosto přesný popis.“

„Vysoká nebo drobná?“

„Ideální rozměry.“

„Štíhlá?“

„Ano.“

„Oči?“

„Modré.“

„Vlasy?“

„Hnědé, jako trošku do zrzava. Kaštanové.“

„Tak se rozhodni!“

„No dobře, kaštanové, ksakru!“

„Silné výrazy můžeš vynechat. Přirozeně mě to zajímá. Vždyť tě znám už od kolíčky.“

„Houpals mě na kolenou?“

„K tomu by mě nedonutili, ani kdyby šlo o sázku. Jako kojeneček jsi byl naprosto odpuzivý. Vypadals jako ztracené vejce. Nu, zdá se, že to děvče bude doporučeníhodné. Máš mé kmotrovské požehnání, pokud o ně stojíš. Kam pojedete na svatební cestu?“

„Nejspíš na Jamajku.“

„To nebude levný výlet.“

„Asi máš pravdu.“

„Když hovoříme o financích, jak jsi na tom? Jako advokát si na sebe jistě vyděláš, ale uživíš i manželku?“

„Peníze nejsou problém. Solidně jsem investoval. Znáš Benderovu galerii?“

„Co je to, střelnice?“

„Umělecká galerie.“

„Nikdy jsem o ní neslyšel.“

„Blízko Bond Street. Není to nic velkého, ale vynáší, a já jsem tam jako tichý společník. Joe Bender, kamarád z Oxfordu, to vede. Převzal firmu po otci, potřeboval nějaký provozní kapitál, já jsem zdědil dost pěkný peníz po tetě, a tak jsem si to u něho uložil.“

„Celé dědictví?“

„Většinu.“

„To bylo asi dost neopatrné.“

„Ale vůbec ne! Joe to má pod palcem, je šikovný, plný nadšení, a nosí profesorské brýle s rámečky ze želvoviny. Naděláme tam spolu velké peníze.“

„A tím sis zcela jistý?“

„Mám to přímo z křišťálové koule. Joe právě udělal výborový obchod. Slyšels o malíři jménem Robichaux?“

„Ne.“

„Francouzský malíř, barbizonská škola.“

„A co s ním?“

„Najednou přišel do módy. To se běžně stává s těmihle zapomenutými Francouzi, povídal Joe. Protloukají se životem, stěží dokážou rozdat své obrázky kamarádům, a když umřou, ceny vyletí neslýchaným způsobem. I Renoir býval k máni za pár frantíků a podívej dnes, musíš prodat rodinné klenoty, zachce-li se ti Renoira. Totéž bude s tím Robichauxem. Před rokem by po něm ani pes neštěkl a teď jde na dračku. Joe mi řekl, že před pár dny prodal Robichauxe tak dobře, že jsem se zdráhal mu uvěřit. Skoro bych řekl, že to je nemožné.“

„Možné je dnes všechno, neb svět je pln pitomců. A kdo byl ten nemožný kupec?“

„To jsem si nechal až na konec, jako třešničku. Můj nastávající strýček!“

Gally nevěřicně zafrkal: „Dunstable?“

„Tak jest, strýc Alaric!“

„Tomu nemohu uvěřit.“

„Proč ne?“

„Dunstable si nikdy nekoupil obraz, nikdy v životě. Nanejvýš žertovnou pohlednici, srdečný pozdrav z dovolené u moře a stálou vzpomínku.“

„Snad se zmýlil a pokládal to za žertovnou pohlednici, ale rozhodně si ten obraz koupil. Joe ti to potvrdí.“

„Nanejvýš podivné! Asi byl namol.“

„Nevím, nebyl jsem u toho, ale můžu se zeptat, jestli to potřebuješ vědět.“

„Nepotřebuju, ale nejspíš byl. Pokládejme to za prokázané. A říkáš, že ten Robichaux je náhle předmětem všeobecného zájmu?“

„Ceny jdou pořád nahoru, aspoň myslím.“

Gally zavrtěl hlavou.

„Ne, to není vysvětlení, proč by se Dunstable najednou zachoval proti své přirozenosti. Jiný, normální člověk by si třeba koupil takový obraz na spekulaci, ale ne tvůj strýček Alaric. Ten neriskuje jediný šilink, ani na tu nejjistější jistotu nevsadí. Musíme se prostě přidržet původní hypotézy, že byl nadrátovaný. – Ale kdopak nás to volá?“ podivil se Gally, když zazvonil telefon.

Vyšel k přístroji do předsíně; Johnny osaměl a upadl do myšlenek na milovanou bytost.

Jeho námluvy byly dlouhé a opatrné. Samotného ho pak překvapila náhlost otázky, s níž se na ni obrátil v taxíku, když ji dnes večer doprovázel domů po koktejlovém večírku. Radost z její pozitivní reakce byla poněkud zkalena tím, že pak hned už taxík dorazil k cíli a na nějaké další řeči na toto téma už prostě nebyl čas. Budou to muset podrobně prohořit, jak jen se naskytně příležitost, usoudil.

Byl ještě ponořen v úvahách o marnosti svého dosavadního života a o nesrovnatelné výtečnosti Lindy Gilpinové oproti ubožáčkám, o kterých se v průběhu několika posledních let domníval, že je miluje, a právě v duchu děkoval anděli strážnému, že tak dobře konal svou povinnost a uchránil ho od nepatřičného sblížení, když se Gally vrátil od telefonu.

Zdálo se, že ho cosi pobavilo.

„Podivná náhoda,“ řekl, „že jsme tady právě probírali Dunstabla. Volal bratr Clarence a bylo to z téhož důvodu. Veliká rána ho postihla: sestra Connie přijela z Ameriky, přivezla si s sebou kamarádku, což by samo o sobě muselo Clarence vyvést z míry, ale ještě k tomu si usmyslila pozvat Dunstabla a jeho neteř. Přijedou už zítra, dopoledním vlakem. Není divu, že se Clarence cítí jako lady ze Shalottu, postižená kletbou. Connie a druhá ženská by ho dokázaly zničit. Když k tomu přidáš vévodu a neteř, to už je příliš bohatá směs. Neteř... to bude ta tvoje nebo jich má víc?“

Johnny byl tou zprávou omráčen. Věděl, že vévoda má pouze jednu příbuznou této kategorie a řekl k tomu jen, že ničeho nechápe.

„Co se ti nezdá?“

„Linda nic neříkala, že by se chystala navštívit Blandings.“

„Kdy to měla říkat?“

„Teď v taxíku, když jsem ji požádal o ruku.“

„Asi to ještě nevěděla. Dunstable ji s tím překvapil, když přišla domů.“

„Měli jsme smlouveno, že půjdeme zítra na oběd.“

„Jakže, celé dopoledne jste hodlali setrvat v odloučení?“

„Dopoledne musím k soudu. Je to jenom nějaká bezvýznamná dopravní nehoda.“

„Nu, zdá se, že obědvat budeš sám. Ani já bych nemohl, kdybys mě chtěl pozvat jako náhradníka. Bratr volá o pomoc, to nelze ignorovat,“ řekl Gally. „Vyrazím na Blandings časně zrána.“

O B S A H

1. Lady Constance se vrací	5
2. Johnny Halliday se svěřuje Galahadovi	17
3. Lstivý plán hamižného vévody z Dunstablu	26
4. Neštěstí zamilovaného advokáta	37
5. Opětné setkání bývalých snoubenců	53
6. Vévodův obraz je padělek	61
7. Noční dobrodružství lorda Emswortha	72
8. Johnny se vydává za psychiatra	91
9. Roztržka se vyřešila pádem ze schodů	111
10. Johnny je prozrazen	131
11. Vanessino tajemství	144
12. Nezdařená loupež v obrazárně	160
13. Vévoda přijímá porážku	167
14. Klid a mír se vrátil do zámeckých zdí	182

P.G.Wodehouse

Pelikán na zámku

Blandings

Z anglického originálu *A Pelican at Blandings* (Arrow Books 2008), přeložil Ivan Vávra. Ilustrace Adolf Born. Typografie Vladimír Verner. Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o., roku 2010 jako svou 928. publikaci. Vydání první. AA 8,38. Stran 192. Odpovědná redaktorka Marie Válková. Vytiskla tiskárna Finidr, s. r. o.

Doporučená cena 228 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7429-026-8